

Примамили я бяха с^о д^оне
На Ива Бойкинъ ваклите очи
И думите му благи, като ранна
Роса при пролетъ. Вреди ли невреда
Че сироманъ е Иво!... Двама лика
И прилика, единъ за другъ родени, —
Единъ у другъ залюбени не чудомъ.
Той беше строенъ яворъ столоватъ,
Тя тънка, вита, кършена лоза:
Лоза се околъ явора обви —
Около Ива Ралица девойка!

Кръстовдень мина. По поля и дѣма
Се работи привършваха. Ей острий
Горнякъ повя; гората пожелтя;
Напуснати, посърнаха полята.

У Ралица ходѣха китни свати.
И чу се вестъ низъ село, че на-скоро
Ще е и сватба. Дружки и недружки
У Ралица на добъръ часъ вѣрвяха;
И всички тя посрещаше засмяна,
И тънки дари стелеше предъ тяхъ,
И охолно разправяше на всички
Що ѝ лежеше драго на сърце.
Сърце прелива, като пълна чаша.
У лелини ѝ дворове широки
Каточе слънце грееше — и всички,
Що Ралица споходиха, отъ тамъ
Излазяха, каточели и тяхъ
Да бе огряло слънце...

Ала слънце

Що за едни тъй драголюбно грей,
На други мракъ сгъстява на душата.
И мракъ обзе душата на Стоичка.
Ни сънъ за него имаше, ни отдихъ;
И скиташе се все навѣсенъ той,
На целий святъ каточе гневенъ. Вредъ